

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VOORZITTER VAN DE IXe KAMER

A R R E S T

nr. 230.498 van 12 maart 2015

in de zaak A. 212.371/IX-8409

In zake: Marion HUIBRECHTS
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaten Thomas Eyskens en Arne Vandaele
kantoor houdend te 1000 Brussel
Bischoffsheimlaan 36
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen:

1. de VLAAMSE GEMEENSCHAP
2. de BEROEPSCOMMISSIE VOOR TUCHTZAKEN
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Tom De Sutter
kantoor houdend te 9000 Gent
Koning Albertlaan 128
bij wie woonplaats wordt gekozen

Tussenkommende partij:

het OPENBAAR CENTRUM VOOR MAATSCHAPPELIJK
WELZIJN VAN KAPELLEN
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Stijn Verbist
kantoor houdend te 2000 Antwerpen
Graaf van Hoornestraat 51
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van de vordering

1. De vordering, ingesteld op 5 mei 2014, strekt tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van de beslissing van 6 maart 2014 van de Beroepscommissie voor tuchtzaken waarbij het beroep van Marion Huibrechts tegen het besluit van 19 september 2013 van de raad voor maatschappelijk welzijn van het

openbaar centrum voor maatschappelijk welzijn van Kapellen houdende haar ontslag van ambtswege bij tuchtmaatregel, ongegrond wordt bevonden.

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partijen hebben een nota ingediend.

Met een verzoekschrift van 11 juni 2014 heeft het openbaar centrum voor maatschappelijk welzijn van Kapellen gevraagd om in het administratief kort geding te mogen tussenkomen.

Auditeur Iris Verheven heeft een verslag opgesteld.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 5 januari 2015.

Staatsraad Bert Thys heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Thomas Eyskens, die verschijnt voor de verzoekende partij, advocaat Tom De Sutter, die verschijnt voor de verwerende partijen en advocaat Stijn Verbist, die verschijnt voor verzoeker tot tussenkomst, zijn gehoord.

Auditeur Iris Verheven heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. Verzoekster is financieel beheerder van het openbaar centrum voor maatschappelijk welzijn (hierna: OCMW) van Kapellen.

3.2. Op 10 juni 2013 stelt de secretaris van het OCMW een verslag op over een vooronderzoek dat zij heeft gevoerd “inzake de rol van de financieel beheerder Marion Huibrechts inzake het plaatsingsdossier [R. P.]”.

Dit verslag luidt als volgt:

“a. Mogelijk relevante feiten

- Ter zitting van 12 maart 2012 van het Bijzonder Comité voor de Sociale Dienst van het OCMW van Kapellen wordt beslist om voor de heer [R. P.] opgenomen in het WZC Plantijn, de opnamekosten ten laste te nemen en het beheer van de spaargelden over te nemen. Tevens werd besloten dat de praktische afhandeling van de overname van het beheer van de spaargelden evenals de eventuele verkoop van de gezinswoning zal worden geregeld door de ontvanger, mevrouw Marion Huibrechts. Op 12 maart 2012 werd de praktische tussenkomst in plaatsing met financieel beheer door de ontvanger ook goedgekeurd. De plaatsing en het financieel beheer geschieden conform het reglement van plaatsing in woonzorgcentra met tussenkomst van het OCMW zoals op 30 maart 2011 goedgekeurd door de Raad van Maatschappelijk Welzijn van Kapellen.

- Notaris [E. D. B.] richt op 14 augustus 2012 een factuur van 180,00 euro aan de heer [M. V. T.] De heer [M. V. T.] was tot 31 december 2012 lid van de Raad voor Maatschappelijk Welzijn van Kapellen. De factuur van notaris [E. D. B.] heeft betrekking op ‘volmacht aanvaarding schenking’.

- Uit een attest van Europese Overschrijving, op 14 augustus 2012 opgemaakt ter attentie van mevrouw Marion Huibrechts blijkt dat mevrouw Marion Huibrechts de factuur van notaris [E. D. B.], gericht aan de heer [M. V. T.] heeft voldaan vanaf de rekening van de heer [R. P.]. Zoals reeds aangegeven had deze factuur betrekking op de notariële volmacht die de heer [M. V. T.] had gegeven aan mevrouw Marion Huibrechts met het oog op de aanvaarding van een schenking van de heer [R. P.], door de heer [M. V. T.]. Uit een ander attest van Europese Overschrijving, eveneens op 14 augustus 2012 opgemaakt ter attentie van mevrouw Marion Huibrechts blijkt dat mevrouw Marion Huibrechts, ook van de rekening van de heer [R. P.], een betaling van 275,00 euro heeft gedaan aan het kantoor van notaris [E. D. B.] in het kader van het testament van de heer [R. P.]. Inderdaad had mevrouw [M. N.] van het kantoor van notaris [E. D. B.] bij e-mail van 14 augustus 2012 (16.01u) aan mevrouw Marion Huibrechts

laten weten dat de kosten van de notariële volmacht (van de heer [M. V. T.] aan mevrouw Huibrechts) 180,00 euro bedroegen. Bij e-mail bericht van 14 augustus 2012 (16.35u) liet mevrouw Huibrechts aan mevrouw [M. N.] weten dat zij de kosten van de notariële volmacht reeds op rekening van de notaris had gestort.

- Op 14 augustus 2012 wordt voor notaris [E. D. B.] een notariële volmacht opgemaakt tot aanvaarding van een schenking, waarbij de heer [M. V. T.] aan mevrouw Marion Huibrechts de volmacht geeft om voor hem en in zijn naam de schenking te aanvaarden van de verzekeringspolis genaamd 'Belfius Life Private' met contractnummer [...] en aanvangsdatum eenentwintig juni tweeduizend en twaalf die hem zal worden gedaan door de heer [R. P.]. In de akte wordt bepaald: 'Met het oog op wat voorafgaat, heeft de lasthebber de macht om alle akten en stukken te tekenen, alle pleegvormen te vervullen, één of meer personen in de plaats te stellen voor de uitvoering van al of een deel van de tegenwoordige machten en alles te doen wat noodzakelijk of nuttig zal zijn, zelfs niet uitdrukkelijk in deze vermeld'

- Bij e-mailbericht van 16 augustus 2012 (8.34u) van mevrouw Marion Huibrechts aan notaris [E. D. B.] schrijft mevrouw Huibrechts wat volgt: 'Geachte heer notaris, veel dank voor het vele werk in dit dossier. Ik kom morgen (vrijdag) tegen 10u15 naar RVT Plantijn [...]. [R. P.] komt naar beneden zodat wij in een rustig bureau de aktes kunnen ondertekenen.'

- Op 17 augustus 2012 wordt voor notaris [E. D. B.] een akte verleden van schenking van roerende goederen door de heer [R. P.] aan de heer [M. V. T.] 'alhier vertegenwoordigd [door] mevrouw Huibrechts [...], ingevolge notariële volmacht tot aanvaarding van schenking verleden voor ondergetekende notaris [E. D. B.], op veertien augustus tweeduizend en twaalf. Partijen verklaren dat deze notariële volmacht samen met onderhavige akte één geheel vormt om samen als authentieke akte te gelden'. Bij e-mailbericht van 20 augustus 2012 (15.281u) richt de heer [M. V. T.] zich tot mevrouw Marion Huibrechts als volgt: 'Vraag misschien eens per mail, als je wil, of ze zicht hebben op de timing van die registratie van die schenkingsakte; ... zo langs de neus weg hè :) :) en al dikke merciekes, voor alles!!'. Mevrouw Marion Huibrechts antwoordt hierop bij e-mailbericht van 20 augustus 2012 (15.31u) aan de heer [M. V. T.] wat volgt: 'Het geeft een goed gevoel een dossier naar ieders genoegdoening te kunnen afwerken'.

- Bij e-mailbericht van 4 september 2012 bezorgt mevrouw [A. L.] aan mevrouw Marion Huibrechts (in cc) kopie van de geregistreerde akte van schenking van goederen dd. 17 augustus 2012. Bij schrijven van 4 september 2012 bezorgt notaris [E. D. B.] aan mevrouw Marion Huibrechts kopie van de akte van schenking van roerende goederen dd. 17 augustus 2012

- Ter zitting van 17 september 2012 neemt het Bijzonder Comité voor de Sociale dienst akte van het financieel verslag van Marion Huibrechts inzake de financiële situatie van de heer [R. P.]. In dit verslag wordt op geen enkele wijze melding gemaakt van de schenking van de heer [R. P.] aan de heer [M. V. T.], overigens op dat ogenblik lid van het Bijzonder

Comité voor de Sociale Dienst. Integendeel, in het verslag van de financieel beheerder wordt de geschonken portefeuille verkeerdelijk opgenomen in het overzicht van de huidige bezittingen van de heer [R. P.]. Over het testament van de heer [R. P.] (dat moet worden onderscheiden van de schenking onder levenden) schrijft mevrouw Marion Huibrechts: '[R. P.] heeft via een testament aan de notaris instructies gegeven over wat er dient te gebeuren na zijn overlijden. Die informatie is vertrouwelijk.'

- Bij e-mailbericht van 24 mei 2013 stelt [V. V. P.] (voorzitter van het OCMW) de volgende vraag aan mevrouw Marion Huibrechts: 'Dag Marion, Vorige week had ik een gesprek met notaris [E. D. B.]. In het kader van dit gesprek bezorgde de notaris mij een kopie van een notariële volmacht tot aanvaarding van een schenking. Het gaat om een volmacht van [M. V. T.] aan jou, in verband met een schenking van de heer [R. P.] aan [M. V. T.]. Zou je mij tegen maandag ek. hierover een schriftelijke toelichting kunnen geven? Waarom heeft [M. V. T.] aan jou een volmacht gegeven? Wat was jouw aandeel precies in heel dit gebeuren?' Bij mailbericht van 26 mei 2013 antwoordt Marion Huibrechts aan mevrouw [V. V. P.] wat volgt: 'Voor een correct inzicht in het gebeuren, even een kort overzicht van het dossier [R. P.]. De opstart van het dossier gebeurde eerder warrig omdat [M. D.], de echtgenote van [R. P.], overleed één dag voor zijn opname vanuit het ziekenhuis in RVT Plantijn. Zijn echtgenote verbleef wegens dementie reeds lange tijd in die instelling. Omdat er een vijftal achterneven en -nichten betrokken waren in het dossier, was mijn eerste reactie een voorlopig bewindvoerder te laten aanstellen. De huisarts van [R. P.] was niet akkoord met een onbekwaam verklaring en weigerde een attest af te leveren. Zonder een doktersattest kan geen aanvraag bij de Vrederichter gebeuren. Op 12 maart 2012 keurde het bijzonder comité voor de sociale dienst het plaatsingsdossier goed. Door die beslissing kreeg ik de in de OCMW wetgeving voorziene taak en verantwoordelijkheid om als financieel beheerder het beheer van de goederen en financiële middelen van [R. P.] op mij te nemen. Secretaris liet mij per mail weten dat de aanwezigheid van de maatschappelijk assistente, in casu [V. B.], niet vereist was bij de verdere financiële afhandeling van het dossier. In samenwerking met [M. P.] van het lokaal kantoor Belfius, gelegen onder de OCWM administratieve diensten, werd het nodige gedaan om de financiële middelen van [R. P.] op een veilige wijze en zonder risico te beleggen. U kan contact opnemen met [M. P.] voor bijkomende informatie over het ganse financiële dossier. Op 18 juni 2012 kreeg ik een met de hand geschreven testament van [R. P.]. Ik weigerde het document te aanvaarden, omdat de afwikkeling van een nalatenschap niet tot mijn taken [behoort]. [R. P.] had daar begrip voor en verzocht mij een afspraak te maken met 'de' notaris om zijn wensen officieel op papier te zetten. Het lag voor de hand dat notaris [E. D. B.] werd aangesproken, aangezien zijn kantoor enkele maanden eerder de nalatenschap van wijlen [M. D.] had verzorgd. Alle noodzakelijke gegevens waren op het kantoor aanwezig. Door de tussenkomst van de vakantieperiode werd de afspraak vastgesteld op vrijdag 17 augustus 2012. Op vraag van [R. P.] gaf ik zijn wensen door aan de notaris, met de uitdrukkelijke vraag van mezelf om een clause op te nemen aangaande de lasten

van de schenking. De artikelen 4 en 5 van de schenkingsakte van de roerende goederen werden opgenomen ter bescherming van de rechten van OCMW Kapellen. Op 12 augustus 2012 ontving ik een mail van [M. V. T.] waarin hij mij verzocht om, op vraag van [R. P.], tijdens het bezoek van de notaris ‘voor begeleiding’ te zorgen. Nadien bleek dat [M. V. T.], gezien de goede weersvooruitzichten, had beslist om het verlengde weekend dat volgde op feestdag 15 augustus 2012 met zijn vriendin enkele dagen naar Frankrijk te trekken. Ik bracht een kort bezoekje aan [R. P.], waarin hij me bevestigde dat het zijn wens was dat ik aanwezig zou zijn tijdens het bezoek van de notaris. ‘Om zeker te zijn dat het een echte notaris is’, voegde hij eraan toe. Als financieel beheerder van zijn dossier, stemde ik toe en beloofde aanwezig te zijn. Op de middag van dinsdag 14 augustus 2012 kreeg ik een mail van het notariskantoor waarin werd gevraagd naar de contactgegevens van [M. V. T.]. Blijkbaar diende hij namens de familie aanwezig te zijn bij de ondertekening van de documenten op vrijdag 17 augustus 2012. Ik bezorgde de nodige informatie. Waarom [M. V. T.] diezelfde dag een ‘Volmacht tot aanvaarding van een schenking’ heeft ondertekend bij de notaris, waarin hij mij bovendien als volmachthouder aanduidde, is ook voor mij een vraagteken. Er waren voldoende andere familieleden die ook hadden kunnen optreden. Blijkbaar is [M. V. T.] tijdens de late namiddag of avond nog snel naar het notariskantoor gegaan alvorens op vakantie te vertrekken. Ik was niet op de hoogte van het bestaan van de notariële volmacht en heb deze dan ook niet ondertekend voor akkoord. Mocht het document mij zijn aangeboden, had ik geweigerd te aanvaarden. Voor een antwoord op uw vraag naar het waarom van de volmacht aan mij, dient u zich tot [M. V. T.] te richten. Bij de ondertekening van het testament en de schenking op vrijdag 17 augustus 2012 was ik op vraag van [R. P.] ter plaatse. Twee getuigen waren eveneens aanwezig om de wensen van [R. P.] te aanhoren en de correctheid van het testament en de schenking te bevestigen. Het ging om twee onafhankelijke getuigen, omdat ik als vertrouwenspersoon en beheerder van de goederen en financiële middelen van de OCMW residenten in rust- en verzorgingstehuizen om deontologische redenen niet wens op te treden als getuige. [S. M.] van RVT Plantijn was één van hen en zal u ongetwijfeld willen ontvangen om verduidelijking te geven over wat er zich afspeelde bij de ondertekening van de documenten. Ikzelf heb geen handtekening gezet op 17 augustus 2012. Het was pas een volledige maand later – ergens midden september 2012 – toen de geregistreerde documenten per post toekwamen op het OCMW, dat ik ontdekte dat mijn naam werd vermeld in de schenkingsakte. Ik heb toen onmiddellijk uw voorgangster [A. S.] op de hoogte gebracht. De volmacht en de aanvaarding van de schenking werden geregistreerd op het bevoegde registratiekantoor. Enkele weken geleden bezorgde ik u een kopij van beide documenten. Daaruit blijkt duidelijk dat ik geen handtekening heb geplaatst. Als antwoord op uw vraag naar mijn aandeel in dit gebeuren, kan ik u antwoorden dat ik aanwezig was op vraag van [R. P.] en in functie van mijn wettelijke opdracht als financieel beheerder van OCMW Kapellen. Daar stopte mijn betrokkenheid.’

[...]

b. Enkele bedenkingen

- De verklaring die mevrouw Marion Huibrechts bij e-mailbericht van 26 mei 2013 aan mevrouw [V. V. P.] geeft is mogelijk onverenigbaar met de feiten zoals deze blijken uit te stukken. Naar aanleiding van haar bezoek aan notaris [E. D. B.] heeft de voorzitter één en ander nader laten onderzoeken en kwam zij in kennis van onder meer gevoerde mailcommunicatie en bewijzen van betaling.

- Mevrouw Huibrechts was, blijkens de stukken, zeer goed op de hoogte van de notariële volmacht. Zij deed vooraf de betaling van de daaraan verbonden kosten. De factuur betreffende deze kosten was evenwel gericht aan de heer [M. V. T.].

- Mevrouw Marion Huibrechts heeft de kwestie van de schenking niet opgenomen in haar financieel verslag aan het Bijzonder Comité van de Sociale Dienst, van welk comité de heer [M. V. T.] ook deel uitmaakte. De beleggingskorf was in dit verslag nog steeds opgenomen bij het roerend en onroerend vermogen van de heer [R. P.].

- Mevrouw Marion Huibrechts heeft, blijkens de toetsing van haar verklaring met de feiten zoals deze uit de stukken blijken, mogelijk een valse verklaring afgelegd t.a.v. mevrouw [V. V. P.]. Deze verklaring betreft een zeer belangrijke kwestie, met name een schenking van een onroerend goed ter waarde van 575.000 euro door de heer [R. P.] wiens gelden door het OCMW werden beheerd (en wel in het bijzonder door mevrouw Marion Huibrechts) aan de heer [M. V. T.], op dat ogenblik lid van de Raad voor Maatschappelijk Welzijn en lid van het Bijzonder Comité voor de Sociale Dienst, welke schenking voor de notaris (hetgeen blijkt uit de akte van de notaris, welke akte inhoudelijk correct moet zijn, nu ze ook ondertekend werd door de notaris zelf) werd aanvaard door mevrouw Marion Huibrechts als notarieel gevolmachtigde van de heer [M. V. T.] ...

- Op basis van deze feiten, welke blijken uit stukken, is de kans reëel dat mevrouw Marion Huibrechts niet onafhankelijk is opgetreden, dat zij de belangen van de heer [R. P.] bij het beheer van diens financiën niet voorop heeft gesteld, dat zij een valse verklaring heeft afgelegd aan de huidige voorzitter van het OCMW, dat zij bewust informatie heeft onthouden aan de vorige voorzitter van het OCMW, dat zij bewust informatie heeft onthouden aan het Bijzonder Comité voor de Sociale Dienst.

c. Besluit

Mogelijk maken de geschetste feiten en nog eventuele andere feiten tuchtfeiten uit. Het lijkt in het belang van het OCMW dat deze feiten en mogelijke andere feiten verder en grondig worden onderzocht in het kader van een tuchtonderzoek.”

3.3. Op 18 juni 2013 neemt de raad voor maatschappelijk welzijn kennis van dat verslag.

De raad beslist een tuchtonderzoeker aan te stellen en verzoekster op te roepen met het oog op een eventuele preventieve schorsing bij ordemaatregel.

3.4. Op 19 juni 2013 wordt verzoekster in kennis gesteld van de opening van het tuchtonderzoek en wordt zij opgeroepen om te worden gehoord in het kader van de procedure ‘preventieve schorsing’.

3.5. Na verzoekster te hebben gehoord, beslist de raad voor maatschappelijk welzijn op 27 juni 2013 dat verzoekster met ingang van 28 juni 2013 preventief wordt geschorst voor een termijn van drie maanden.

3.6. Op 9 augustus 2013 legt de tuchtonderzoeker een tuchtverslag neer.

3.7. Op 24 augustus 2013 neemt de raad voor maatschappelijk welzijn akte van dat tuchtverslag.

De raad beslist om verzoekster te horen “ten einde al dan niet een tuchtstraf op te leggen”.

3.8. Met een brief van 26 augustus 2013 wordt verzoekster in kennis gesteld van de haar ten laste gelegde feiten, die wezenlijk worden omschreven zoals in het *sub* 3.2 hiervóór aangehaalde verslag van de secretaris, en wordt zij opgeroepen om daarover te worden gehoord.

3.9. Op 19 september 2013 wordt verzoekster, bijgestaan door haar raadsman, door de raad voor maatschappelijk welzijn gehoord.

Diezelfde dag nog beslist de raad voor maatschappelijk welzijn aan verzoekster de tuchtstraf van het ontslag van ambtswege op te leggen. De raad is van oordeel dat de aan verzoekster ten laste gelegde feiten moeten worden ge-

kwalificeerd als tuchtfeiten, dat ze bewezen zijn en niet-verjaard en dat ze aan verzoekster toerekenbaar zijn. De raad antwoordt ook op de argumenten die door verzoekster ter verdediging worden aangevoerd.

Dit tuchtbesluit van de raad voor maatschappelijk welzijn wordt op 27 september 2013 aan verzoekster betekend.

3.10. Met een op 25 oktober 2013 gedateerd beroepschrift dient verzoekster tegen het tuchtbesluit beroep in bij de Beroepscommissie voor tuchtzaken (hierna: de beroepscommissie).

3.11. Op 9 januari 2014 wordt verzoekster, bijgestaan door haar raadsman, gehoord door de beroepscommissie. Zij verwijst hoofdzakelijk naar de argumentatie van haar beroepschrift.

3.12. Op 6 maart 2014 beslist de beroepscommissie dat het beroep van verzoekster ontvankelijk, maar niet gegrond is.

Dit is de bestreden beslissing.

Ze steunt in het bijzonder op de volgende motieven:

“Het beroep strekt ertoe de beslissing van de raad voor maatschappelijk welzijn van het OCMW van Kapellen van 19 september 2013 waarbij haar de tuchtstraf ‘ontslag van ambtswege’ wordt opgelegd, te vernietigen en

- in hoofddorde: te zeggen voor recht dat de opgelegde tuchtstraf onwettig is ingevolge de procedurefouten en dat de tuchtfeiten als niet bewezen en niet tuchtrechtelijk sanctioneerbaar zijn;
- in ondergeschikte orde: wegens toepassing van een overdreven strafmaat.

Nazicht en beoordeling

[...]

Over de ontvankelijkheid van het beroep is er geen discussie.

De Beroepscommissie stelt vast dat de bestreden beslissing niet aangetast is door een onwettigheid.

Het feit waarvoor aan mevr. Huibrechts de tuchtstraf werd opgelegd, is evenmin verjaard.

Immers, het is naar aanleiding van de mail van 24 mei 2013 van de voorzitter van het OCMW, dat mevr. Huibrechts op 26 mei 2013 een schriftelijke verklaring aflegt.

Het is in die schriftelijke verklaring dat mevr. Huibrechts liegt en de voorzitter daardoor verkeerde informatie geeft. Dat in het kader van het daaropvolgend tuchtonderzoek dat op 18 juni 2013 startte, deze verklaring getoetst wordt aan feiten en handelingen die meer dan 6 maanden voordien plaatsvonden, is evident.

Ten onrechte probeert mevr. Huibrechts daarover verwarring te brengen terwijl er niet kan aan voorbijgegaan worden aan de essentie, zijnde het verstrekken van onjuiste informatie en het verzwijgen van de correcte informatie in de verklaring van 26 mei 2013.

Zelfs in de hypothese dat mevr. Huibrechts zou bewijzen dat de tuchtoverheid (of een lid ervan) voordien op de hoogte was van de feiten die mevr. Huibrechts in augustus 2012 stelde – bewijs dat absoluut niet geleverd wordt en waarover de analyse die dienaangaande in de initiële tuchtbeslissing wordt gedaan, grondig en correct is – zou dit irrelevant zijn in het kader van het tuchtfeit dat zich voltrok in haar verklaring van 26 mei 2013.

Immers, in haar verklaring van 26 mei 2013 liegt mevr. Huibrechts uitdrukkelijk met het doel de tuchtoverheid de juiste toedracht te verzwijgen.

Uit het onderzoek en de daaruitvolgende gegevens staat vast, in tegenstelling tot de verklaring van mevr. Huibrechts, dat:

- mevr. Huibrechts door de notaris wel vooraf op de hoogte was gesteld dat in het ontwerp schenkingsakte een volmacht op haar naam werd opgenomen (mail notaris [E. D. B.] van 15 augustus en haar antwoord van 16 augustus). Dhr. [M. V. T.] (volmachtgever) verklaart dienaangaande ook uitdrukkelijk dat mevr. Huibrechts op de hoogte was van de schenking en de daarbij horende volmacht (zie verslag tuchtonderzoeker, verhoor 23 juli 2013).
- dat mevr. Huibrechts ook op de hoogte was van de volmacht op haar naam door voorlezing van de akte door notaris [E. D. B.] (mail notaris [E. D. B.] van 18 juni 2013, verklaring die door mevr. Huibrechts niet aangevochten is en zijn brief van 13 juli 2013, evenmin bestreden) en dat het louter door vergetelheid van de notaris was dat mevr. Huibrechts niet als volmachthouder ondertekende (bevestiging in zijn brief van 13 juli 2013). In die omstandigheden is het dan ook zeer ernstig dat mevr. Huibrechts in haar verklaring vermeldt dat zij pas bij de ontvangst van de geregistreerde documenten vaststelde dat haar naam werd vermeld in de schenkingsakte.
- Dat mevr. Huibrechts met gelden van dhr. [R. P.] de kost voor de volmacht heeft voldaan op 17 augustus 2012, d.i. op een ogenblik dat zij reeds kennis had van het ontwerp van de schenkingsakte waarin zij vermeld wordt.

In deze verklaring verzwijgt mevr. Huibrechts dat zij de kost van de volmacht voldeed maar verzwijgt zij eveneens dat zij daartoe ten

onrechte gelden heeft aangewend van dhr. [R. P.] wat zeer bezwaarrend is. Immers, op deze wijze ontvreemdt mevr. Huibrechts, in haar hoedanigheid van financieel beheerder, gelden waarover zij het beheer heeft teneinde een derde een voordeel te verschaffen. Deze houding – wars van de juridische gevolgen ervan – is totaal in tegenstelling met haar verklaring over haar aandeel in het gebeuren, nl. dat zij enkel aanwezig was op vraag van [R. P.] en in functie van haar wettelijke opdracht als financieel beheerder van het OCMW Kapellen en haar betrokkenheid daar stopte.

- Uit de gegevens die tijdens het tuchtonderzoek duidelijk werden, blijkt ook dat de schenking (waarin zij betrokken werd) werd verzwegen in haar navolgend financieel verslag. Ook dit is een ernstige schending van het vertrouwen ten overstaan van haar werkgever.

Het verzwijgen van de relevante gegevens en het afleggen van leugenachtige verklaringen tegen de voorzitter van het OCMW waarvan men de financieel beheerder is, is een zeer ernstig tuchtvergrijp. Het is merkwaardig dat mevr. Huibrechts dit niet inziet.

Het is duidelijk dat mevr. Huibrechts vooralsnog in haar verklaring van 26 mei 2013 gepoogd heeft de ware toedracht te verzwijgen van de feiten die in augustus 2012 plaatsvonden. Evenwel is deze verklaring van 26 mei 2013 een zelfstandig tuchtfeit dat geschraagd wordt door de elementen die het bewijs vormen van de onjuistheid van de verklaring waarbij er niet kan getwijfeld worden aan de duidelijke intentie van mevr. Huibrechts om via leugens de waarheid te verbergen.

De functie van financieel beheerder is een uitgesproken vertrouwensfunctie en de omstandigheid dat mevr. Huibrechts haar werkgever opzettelijk beliegt en opzettelijk ernstige fouten verzwijgt, is een reden om alle vertrouwen te verliezen.

De analyse die door de initiële tuchtoverheid dienaangaande wordt gemaakt, is zeer grondig en accuraat gebeurd en de Beroepscommissie treedt deze volledig bij.

Evenzo wordt de redenering over de opgelegde tuchtstraf bijgetreden. Immers, door zo te handelen heeft mevr. Huibrechts aangetoond dat het OCMW nooit geen vertrouwen meer kan hebben in haar financieel beheerder en de samenwerking onmogelijk is geworden. De initiële tuchtoverheid heeft daaromtrent een zeer correcte redengeving gevolgd en bovendien, bij de bepaling van de tuchtmaatregel, rekening gehouden met de omstandigheid dat mevr. Huibrechts niet eerder voor tuchtfeiten werd vervolgd.”

Deze beslissing van de beroepscommissie wordt met een brief van dezelfde datum aan verzoekster betekend.

IV. Aanduiding van de verwerende partijen

Standpunt van de verwerende partijen

4. De verwerende partijen voeren aan dat indien de Raad van State zou voorbijgaan aan de door hen opgeworpen exceptie van onontvankelijkheid van de vordering, die zij ontleen aan het feit dat de vordering enkel gericht is tegen de beslissing van de beroepscommissie, het OCMW van Kapellen dan als derde verwerende partij moet worden aangeduid, aangezien de bestreden beslissing slechts de bevestiging is van het tuchtbesluit dat door dit OCMW werd genomen.

Beoordeling

5. Hierna zal blijken dat de door de verwerende partijen opgeworpen exceptie van onontvankelijkheid van de vordering niet ernstig wordt bevonden.

Die bevinding noopt er evenwel niet toe het OCMW van Kapellen als derde verwerende partij in de zaak aan te duiden. Het verzoekschrift viseert immers uitsluitend de beslissing van de beroepscommissie, zodat uitsluitend deze commissie en de Vlaamse Gemeenschap, waarvoor zij heeft gehandeld, als verwerende partijen in de zaak zijn aangewezen.

6. Het standpunt van de verwerende partijen dat het OCMW van Kapellen moet worden aangeduid als derde verwerende partij, wordt dan ook niet bijgevalen.

V. Verzoek tot tussenkomst

7. Het OCMW van Kapellen zelf heeft met een verzoekschrift van 11 juni 2014 gevraagd om in het geding te mogen tussenkomen.

8. Aangezien dit OCMW voordeel blijkt te halen uit de bestreden beslissing – zijn initieel tuchtbesluit houdt immers stand ingevolge de verwerping van verzoeksters administratief beroep tegen dat besluit door de beroepscommissie – heeft het er belang bij dat de voorliggende vordering tot schorsing wordt afgewezen.

Bijgevolg moet zijn verzoek tot tussenkomst in het administratief kort geding worden ingewilligd.

VI. Ontvankelijkheid van de vordering

Excepties

9. De verwerende partijen werpen op dat de vordering niet ontvankelijk is.

Zij betogen vooreerst dat de beroepscommissie sedert 1 januari 2013 geen hervormingsbevoegdheid meer heeft en dat deze commissie het tuchtbesluit van de raad voor maatschappelijk welzijn dat voor haar wordt bestreden slechts mag bevestigen of vernietigen. Aangezien verzoekster dat tuchtbesluit als zodanig niet aanvecht voor de Raad van State, zijn volgens de verwerende partijen het beroep tot nietigverklaring en bijgevolg ook de voorliggende vordering tot schorsing “onontvankelijk bij gebrek aan belang”.

De verwerende partijen laten voorts gelden dat verzoekster voor de beroepscommissie het tuchtbesluit van de raad voor maatschappelijk welzijn niet heeft tegengesproken, maar zich aldaar heeft beperkt tot een herhaling van eerder ingeroepen argumenten die al een antwoord hadden gekregen in dat tuchtbesluit. Volgens de verwerende partijen is de Raad van State niet bevoegd om de tuchtprocedure over te doen en mag verzoekster voor de Raad van State geen nieuwe middelen uitwerken die zij niet reeds voor de raad voor maatschappelijk

welzijn heeft aangevoerd, zodat “[h]et beroep tot nietigverklaring en (bijgevolg) de vordering tot schorsing [...] onontvankelijk [zijn]”.

10. In dezelfde zin betoogt de tussenkomende partij dat de beroepscommissie wegens het wegvallen van haar hervormingsbevoegdheid vanaf 1 januari 2013 slechts vermag te onderzoeken of een bij haar ingesteld beroep al dan niet ontvankelijk is en vervolgens, in bevestigend geval, of het al dan niet gegrond is. De beroepscommissie kan het bij haar ingestelde beroep slechts gegrond verklaren indien bij dat beroep middelen worden aangevoerd, namelijk excepties van onwettigheid, die door haar ontvankelijk en gegrond worden bevonden.

In dit geval moet volgens de tussenkomende partij worden vastgesteld dat verzoekster in haar beroepschrift voor de beroepscommissie geen ontvankelijke excepties van onwettigheid heeft opgeworpen. Minstens heeft zij in haar beroepschrift niet de middelen ontwikkeld die zij nu alle vier voor het eerst ontwikkelt voor de Raad van State. Hieruit volgt noodzakelijk – aldus de tussenkomende partij – dat verzoeksters beroep tot nietigverklaring bij de Raad van State en dus ook de voorliggende vordering tot schorsing, onontvankelijk zijn. Aangezien het beroep tot nietigverklaring enkel gericht is tegen de beslissing van de beroepscommissie, kan verzoekster bij de eventuele inwilliging van dat beroep immers enkel worden teruggeplaatst naar het ogenblik voordat de beroepscommissie haar beslissing over het ingestelde administratief beroep heeft genomen. Dat administratief beroep kan nooit meer worden gewijzigd. Nu verzoekster in haar beroepschrift niet heeft betoogd dat de motieven van het tuchtbesluit met betrekking tot het bewezen zijn van de feiten, de kwalificatie van de feiten als tuchtfeiten, de toerekenbaarheid van de feiten en de strafmaat niet afdoende zouden zijn “of dat de genomen (deel)beslissingen in de gegeven omstandigheden door geen enkele andere overheid zouden kunnen genomen worden”, kan de beroepscommissie van zulke grieven ook geen kennis nemen en ze al zeker niet gegrond verklaren.

Beoordeling

11. Ingevolge het decreet van 29 juni 2012 ‘tot wijziging van het decreet van 19 december 2008 betreffende de organisatie van de openbare centra voor maatschappelijk welzijn’ heeft de beroepscommissie met ingang van 1 januari 2013 geen hervormingsbevoegdheid meer ten aanzien van een tuchtbesluit van de raad voor maatschappelijk welzijn dat bij haar met een beroep wordt bestreden. De beroepscommissie kan, indien zij het bij haar ingestelde beroep ontvankelijk en gegrond bevindt, het beroepen tuchtbesluit nog slechts vernietigen. Indien het beroep niet ontvankelijk en gegrond is, wordt het verworpen. Deze wijziging van de bevoegdheid van de beroepscommissie lijkt te impliceren dat de beslissing van deze commissie als zodanig niet meer in de plaats komt van het tuchtbesluit van de raad voor maatschappelijk welzijn.

De inwilliging van een beroep tot nietigverklaring voor de Raad van State dat gericht is tegen de verwerping van het ingestelde administratieve beroep door de beroepscommissie brengt dienvolgens op het eerste gezicht weliswaar niet met zich mee dat het genomen tuchtbesluit zelf onmiddellijk wordt tenietgedaan, maar wel dat de beroepscommissie zich opnieuw over het bij haar ingestelde administratieve beroep tegen dat tuchtbesluit moet buigen en daarbij rekening moet houden met de vernietigingsgrond van het arrest van de Raad van State. Dat kan in dit geval voor verzoekster tot een gunstig resultaat leiden, namelijk wanneer de beroepscommissie het tuchtbesluit van de raad voor maatschappelijk welzijn alsnog vernietigt.

Daargelaten de vraag of verzoekster het tuchtbesluit van de raad voor maatschappelijk welzijn op een ontvankelijke wijze óók tot voorwerp van haar vordering had kunnen maken, moet hoe dan ook worden vastgesteld dat zij aldus het rechtens vereiste belang lijkt te hebben bij een vordering die enkel gericht is tegen de beslissing van de beroepscommissie.

12. Daargelaten tevens de vraag of, zoals de verwerende partijen en de tussenkomende partij beweren, verzoekster voor de Raad van State slechts grieven mag aanvoeren die zij eerder voor de beroepscommissie heeft ingeroepen, zal hierna bij het onderzoek van verzoeksters eerste middel, dat in welbepaalde mate ernstig zal worden bevonden, worden vastgesteld dat dit middel een dergelijke grief lijkt aan te voeren.

13. De opgeworpen excepties worden in de huidige stand van de rechtspleging bijgevolg niet ernstig bevonden.

VII. Schorsingsvoorwaarden

14. Krachtens artikel 17, § 1, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State kan de schorsing van de tenuitvoerlegging slechts worden bevolen onder de dubbele voorwaarde dat de zaak te spoedeisend is voor een behandeling ervan in een beroep tot nietigverklaring en indien minstens één ernstig middel wordt aangevoerd dat de nietigverklaring van de akte of het reglement *prima facie* kan verantwoorden.

VIII. Onderzoek van het eerste middel

Standpunt van de partijen

15.1. Verzoekster voert in het eerste middel de schending aan van artikel 129 van het decreet van 19 december 2008 ‘betreffende de organisatie van de openbare centra voor maatschappelijk welzijn’ (hierna: het OCMW-decreet), artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 ‘betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen’, de artikelen 1 en 2 van het besluit van de Vlaamse Regering van 15 december 2006 ‘houdende vaststelling van de tuchtprocedure voor het statutaire gemeentepersoneel ter uitvoering van artikel 129, 136 en 143 van het Gemeentedecreet, voor het statutaire personeel van de openbare centra voor maatschappelijk welzijn ter uitvoering van artikel 128, 135 en 142 van het decreet

van 19 december 2008 betreffende de organisatie van de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, en voor het statutaire provinciepersoneel ter uitvoering van artikel 125, 132 en 139 van het Provinciedecreet’, het materiële motiveringsbeginsel en het redelijkheids- en het zorgvuldigheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

15.2. Verzoekster betoogt dat er geen betwisting bestaat over het tijdstip van de verjaring. Aangezien het tuchtonderzoek gestart is op 18 juni 2013, speelt de tuchtrechtelijke verjaring voor alle in aanmerking komende feiten die zijn vastgesteld vóór 18 december 2012 of waarvan vóór die datum is kennisgenomen.

Volgens verzoekster weerlegt de beroepscommissie haar grief met betrekking tot de verjaring aan de hand van haar verklaring van 26 mei 2013 aan de nieuwe voorzitter van het OCMW. Aan deze weerlegging ligt de gedachte ten grondslag dat de verklaring van 26 mei 2013 leugens bevat en dus het tuchtfeit uitmaakt. De vraag die evenwel wezenlijk rijst is of de tuchtoverheid al niet vóór 18 december 2012 in staat was een tuchtonderzoek in te stellen, omdat zij het in aanmerking komend feit reeds had vastgesteld of ervan had kennisgenomen. Het is kennelijk onredelijk, aldus verzoekster, te oordelen dat een tuchtonderzoek ingesteld vóór 18 december 2012 enkel op grond van lichtvaardig geuite beschuldigingen had kunnen worden gevoerd. Als tegenbewijs voor de tuchtrechtelijke verjaring wordt in essentie het feitelijke gedrag van de voorzitter van het OCMW in 2013 aangevoerd. Wanneer verzoekster aan deze voorzitter in 2013 meedeelt dat zij de schenkingsakte nooit heeft ondertekend en dat zij niet op de hoogte was van de gegeven volmacht, terwijl zij in de niet-ondertekende akte zelf als volmachthouder wordt aangewezen, valt deze contradictie tussen de stelling van verzoekster en de tekst van de niet-ondertekende akte de voorzitter op, waarna deze naar de notaris stapt voor nader onderzoek. Het voor tuchtrechtelijke vervolging in aanmerking komend feit is gelegen in de voormelde contradictie, maar niet in het resultaat van het onderzoek, namelijk dat verzoekster zich zou hebben bezondigd aan leugens. De raad voor maatschappelijk welzijn, daarin bijgevalen door de beroepscommissie, spreekt over “het feit dat mevrouw Huibrechts eerst mevrouw

[A. S.] niet correct heeft ingelicht en vervolgens mevrouw [V. V. P.] niet correct heeft ingelicht”. De twee in aanmerking komende feiten worden aldus op dezelfde voet geplaatst. Het uitgangspunt moet dan ook zijn dat de contradictie het in aanmerking komend feit is dat de opstart van de tuchtprocedure verantwoordt. Dit is des te meer het geval nu de vorige voorzitter zelf verklaart naar verzoekster te zijn gestapt met de vraag welke precies haar “rol” bij de schenking is geweest, terwijl de nieuwe voorzitter met een e-mail van 24 mei 2013 aan verzoekster heeft gevraagd “haar aandeel in heel dit gebeuren” te verduidelijken. Met andere woorden geeft eenzelfde in aanmerking komend feit, namelijk de loutere contradictie, tot twee keer toe aanleiding tot een vraag vanwege de voorzitter, wat bewijst dat de contradictie op zich een voldoende reden is voor het opstarten van een tuchtonderzoek. De vaststelling dat de vorige voorzitter geen tuchtonderzoek heeft opgestart, terwijl de nieuwe voorzitter dat wél heeft gedaan – zo besluit verzoekster – doet niets af aan de vaststelling dat het in aanmerking komend feit verjaard is.

15.3. Ondergeschikt betwist verzoekster de draagkracht van de motivering met betrekking tot de verjaring in het tuchtbesluit van de raad voor maatschappelijk welzijn van 19 september 2013. Zij wijst erop dat de voorzitter geacht wordt de tuchtrechtelijk bevoegde overheid te zijn om kennis te nemen van de in aanmerking komende feiten. In dit geval heeft de voorzitter genoegzaam kennis gekregen van het in aanmerking komend feit, namelijk in september 2012 toen “de contradictie” bekend is geworden. De beweerde ontmaskering van de leugen is immers niet het in aanmerking komend feit en heeft geen uitstaans met de tuchtrechtelijke verjaring.

Tevergeefs, aldus verzoekster, overweegt de raad voor maatschappelijk welzijn, daarin bijgevallen door de beroepscommissie, dat voorzitter A. S. en burgemeester D. V. M. aanvankelijk slechts aandacht hadden voor wat zij toen “zeer opmerkelijk vonden”, namelijk de belangrijke schenking aan M. V. T. Het onderscheid dat het OCMW wil maken tussen het optreden van M. V. T. als vertegenwoordiger van het OCMW en in persoonlijke naam, is niet pertinent voor

de beoordeling van de tuchtrechtelijke verjaring, minstens wordt de pertinentie hiervan niet verantwoord in de bestreden beslissing, noch in het tuchtbesluit.

16. De verwerende partijen benadrukken dat zowel de bestreden beslissing als het tuchtbesluit van de raad voor maatschappelijk welzijn, dat door de bestreden beslissing wordt bevestigd en waarbij deze beslissing zich aansluit, uitvoerig hebben verantwoord op grond van welke diverse elementen de verjaring van de tuchtvordering niet kan worden aangenomen. Er is volgens de verwerende partijen dan ook geen sprake van enige schending van de formelemotiveringsver-eiste. Bovendien, zo stellen zij, is de beoordeling tot stand gekomen op grond van de juiste feitelijke en juridische gegevens, zodat er evenmin sprake kan zijn van enige schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur. De draag-wijdte van de motiveringsplicht die geldt voor de enige bestreden beslissing moet volgens hen bovendien worden begrepen binnen de context van de actuele be-voegdheid van de beroepscommissie. Verzoekster kan in elk geval niet dienstig verwijzen naar rechtspraak die verband houdt met de vroegere hervormingsbe-voegdheid van deze commissie. Zij vertrekt aldus van een verkeerd uitgangspunt.

De verwerende partijen laten voorts gelden dat verzoekster ten onrechte een tegenstrijdigheid tracht op te werpen tussen de bestreden beslissing en het tuchtbesluit waarbij nochtans uitdrukkelijk wordt aangesloten. De bestreden beslissing legt evenzeer uit wat op de pagina's 33 tot 43 van het tuchtbesluit is uiteengezet en haar overweging met betrekking tot het "zelfstandig tuchtfeit" refereert specifiek aan hetgeen op pagina 42 van het tuchtbesluit ook staat ge-schreven. Het tuchtonderzoek is wel degelijk regelmatig opgestart na een beperkt vooronderzoek van de secretaris van het OCMW, waardoor er geen sprake is van verjaring. De raad voor maatschappelijk welzijn kan er niet toe worden verplicht zomaar lichtvaardig over te gaan tot het opstarten van een tuchtonderzoek, al zeker niet ten aanzien van de titularis van een decretale graad. Zodra er wel voldoende bewijskrachtige gegevens voorhanden waren, is het tuchtonderzoek geopend. Deze beoordeling is niet kennelijk onredelijk en de uitvoerige motivering wordt niet weerlegd.

Ten slotte maakt verzoekster volgens de verwerende partijen op geen enkele wijze aannemelijk dat het tuchtonderzoek onzorgvuldig zou zijn gebeurd en heeft het tijdsverloop geen enkele weerslag op de bewijskracht van de in aanmerking genomen gegevens.

17.1. De tussenkommende partij werpt vooreerst op dat het middel niet ontvankelijk is omdat verzoekster in de beroepsprocedure haar standpunt met betrekking tot de verjaring dat zij reeds eerder voor de raad voor maatschappelijk welzijn had laten gelden, louter heeft herhaald, zonder enige kritiek te uiten op de weerlegging van haar argumenten door de tuchtoverheid, zowel in de procedure ‘preventieve schorsing’ als in de tuchtprocedure. Bovendien toont verzoekster niet aan dat de raad voor maatschappelijk welzijn bij het niet verjaard verklaren van de feiten het redelijkheidsbeginsel zou hebben geschonden.

Volgens de tussenkommende partij gaat verzoekster er bovendien aan voorbij dat noch zijzelf, noch de Raad van State zich in de plaats van de overheid mag stellen om te beoordelen wanneer het tuchtonderzoek had moeten worden opgestart.

Voorts haalt de tussenkommende partij de motieven aan van het tuchtbesluit en stelt zij dat verzoekster niet aantoont dat die motieven kennelijk onredelijk zijn of een schending inhouden van de zorgvuldigheidsplicht of het materiële motiveringsbeginsel.

17.2. Ondergeschikt stelt de tussenkommende partij nog dat de vaststelling van “de contradictie” waarop het eerste middel van verzoekster integraal steunt, in de concrete omstandigheden van de zaak helemaal niet kon dienen als aanvang van de verjaringstermijn. In de voorstelling van de feiten door verzoekster zelf was er immers van een contradictie geen sprake, aangezien zij altijd heeft volgehouden dat zij tot september 2012 niet wist dat zij als lasthebber was opgetreden en zij dit verhaal heeft ondersteund met het gegeven dat zij de schenkingsakte, volgens welke zij als lasthebber was opgetreden, niet had ondertekend.

Zij heeft bovendien steeds betoogd dat de notaris deze akte niet had voorgelezen. Het zijn precies dit gegeven dat de schenkingsakte niet door verzoekster was ondertekend en het betoog van verzoekster waarin zij zeer sterk en op dat ogenblik nog overtuigend haar onschuld en onwetendheid voorhield, die de toenmalige voorzitter van het OCMW met recht ervan afhielden een tuchtprocedure op te starten. Het standpunt van verzoekster impliceert dat een ambtenaar die feiten op een onjuiste wijze aan de tuchtoverheid voorstelt, zes maanden en één dag later kan betogen dat de feiten verjaard zijn.

17.3. Voorts stelt de tussenkomen­de partij dat de tucht­overheid uit­drukkelijk heeft vast­ge­steld dat zij diverse feiten afzonderlijk ook als bijzonder ernstig aanzag. De leugenachtige verklaring van verzoekster aan de huidige voorzitter van het OCMW werd op zich als bijzonder ernstig in aanmerking genomen. Die verklaring dateert van “24 mei 2013” (lees: 26 mei 2013), terwijl de tucht­pro­ce­dure werd gestart op 18 juni 2013. Alleen al op basis van deze vast­stel­ling is er geen sprake van verjaring.

De tussenkomen­de partij argue­menteert ook dat het niet de vast­stelling van de bewe­erde con­tra­dictie zelf was, maar verzoeksters aanhoudende betoog betref­fende haar onschuld dat de huidige voorzitter ertoe heeft aangezet om aan de notaris meer informatie te vragen. Er was inderdaad wel een con­tra­dictie die aanleiding heeft gegeven tot het opstarten van het tuchtonderzoek, namelijk de con­tra­dictie tussen de verklaring van de notaris en de schriftelijke verklaring van verzoekster, maar die con­tra­dictie is pas ontstaan in mei 2013 en niet reeds in september 2012.

Beoordeling

18. Verzoekster argue­menteert, in essentie, dat de in aanmerking genomen tuchtfacten wezenlijk te maken hebben met de con­tra­dictie tussen, enerzijds, haar stelling dat zij pas in september 2012 voor het eerst op de hoogte is ge­bracht van het feit dat zij als ge­vol­machtigde van de begunstigde van de schen-

king was aangewezen en, anderzijds, de tekst van de schenkingsakte van 17 augustus 2012, bij de totstandkoming waarvan zij aanwezig is geweest en die haar uitdrukkelijk als gevolmachtigde vermeldt. Volgens verzoekster was deze contradictie reeds bekend aan de tuchtoverheid in oktober 2012, maar heeft ze de tuchtoverheid pas in mei 2013 tot het opstarten van een tuchtonderzoek en met andere woorden tot het instellen van een tuchtvervolgning gebracht, toen de in aanmerking genomen tuchtfeiten verjaard waren.

Ook voor de beroepscommissie heeft verzoekster aangevoerd dat de in aanmerking genomen tuchtfeiten op het ogenblik van het instellen van de tuchtvervolgning verjaard waren – het gaat dus, zoals hiervóór *sub* 12 reeds werd aangegeven, niet om een nieuw middel – omdat onder meer de toenmalige voorzitter van het OCMW reeds naar aanleiding van een brief van de notaris van 4 september 2012, met een kopie van de schenkingsakte, kennis had van deze akte, waarin verzoekster als gevolmachtigde is vermeld, en verzoekster toen reeds had verklaard dat zij niet ervan op de hoogte was dat zij was aangeduid als gevolmachtigde. Volgens verzoekster was de toenmalige voorzitter “alleszins op de hoogte en kon mevr. [A. S.] zelf de nodige onderzoeken verrichten vanaf dan (oktober 2012), indien er reden was om iets bijzonders of tuchtrechtelijk verdacht te vinden in die geschiedenis”.

19. Zelfs indien, zoals de tussenkomende partij beweert, de bezwaren die verzoekster met betrekking tot de verjaring tijdens de beroepsprocedure heeft ontwikkeld dezelfde zouden zijn als dewelke zij heeft laten gelden voor de raad voor maatschappelijk welzijn, lijkt dit niet te leiden tot de onontvankelijkheid van het middel voor de Raad van State. Met zulke herneming van haar bezwaren lijkt verzoekster immers te laten blijken dat zij zich niet kan vinden in het antwoord dat de raad voor maatschappelijk welzijn in het tuchtbesluit op haar bezwaren heeft gegeven.

De opgeworpen exceptie van onontvankelijkheid van het middel is niet ernstig.

20. Artikel 129, § 1, van het OCMW-decreet bepaalt:

“De tuchtoverheid kan geen tuchtrechtelijke vervolging meer instellen na verloop van een termijn van zes maanden na de vaststelling of de kennisname door de tuchtoverheid van de daarvoor in aanmerking komende feiten. De tuchtvervolging wordt geacht te zijn ingesteld zodra de tucht-overheid beslist om een tuchtonderzoek op te starten als vermeld in artikel 123.”

Op 18 juni 2013 besliste de raad voor maatschappelijk welzijn om ten laste van verzoekster een tuchtonderzoek op te starten. De vaststelling of de kennisname van de door de tuchtoverheid in aanmerking genomen feiten mag derhalve slechts dateren van zes maanden vóór 18 juni 2013.

21. Het tuchtbesluit van de raad voor maatschappelijk welzijn van 19 september 2013 legt aan verzoekster meerdere tuchtfeiten ten laste, namelijk “het afleggen van leugenachtige verklaringen aan de voorzitter”, “het gebrek aan onafhankelijkheid t.a.v. een lid van de raad voor maatschappelijk welzijn”, “de betaling van kost ten laste van de heer [M. V. T.] met gelden van een rekening van de heer [R. P.]” en “de niet opname van de schenking in het financieel verslag aan het Bijzonder Comité”.

22. Op de grief die verzoekster in haar beroepschrift ontwikkelt met betrekking tot de verjaring van de tuchtfeiten antwoordt de beroepscommissie in de bestreden beslissing als volgt:

“De Beroepscommissie stelt vast dat de bestreden beslissing niet aangetast is door een onwettigheid.

Het feit waarvoor aan mevr. Huibrechts de tuchtstraf werd opgelegd, is evenmin verjaard.

Immers, het is naar aanleiding van de mail van 24 mei 2013 van de voorzitter van het OCMW, dat mevr. Huibrechts op 26 mei 2013 een schriftelijke verklaring aflegt.

Het is in die schriftelijke verklaring dat mevr. Huibrechts liegt en de voorzitter daardoor verkeerde informatie geeft. Dat in het kader van het daaropvolgend tuchtonderzoek dat op 18 juni 2013 startte, deze verklaring getoetst wordt aan feiten en handelingen die meer dan 6 maanden voordien plaatsvonden, is evident.

Ten onrechte probeert mevr. Huibrechts daarover verwarring te brengen terwijl er niet kan aan voorbijgegaan worden aan de essentie, zijnde het verstrekken van onjuiste informatie en het verzwijgen van de correcte informatie in de verklaring van 26 mei 2013.

Zelfs in de hypothese dat mevr. Huibrechts zou bewijzen dat de tuchtoverheid (of een lid ervan) voordien op de hoogte was van de feiten die mevr. Huibrechts in augustus 2012 stelde – bewijs dat absoluut niet geleverd wordt en waarover de analyse die dienaangaande in de initiële tuchtbeslissing wordt gedaan, grondig en correct is – zou dit irrelevant zijn in het kader van het tuchtfeit dat zich voltrok in haar verklaring van 26 mei 2013.

Immers, in haar verklaring van 26 mei 2013 liegt mevr. Huibrechts uitdrukkelijk met het doel de tuchtoverheid de juiste toedracht te verzwijgen.”

Uit deze motivering blijkt op het eerste gezicht dat de beroepscommissie de niet-verjaring afleidt uit de vaststelling dat de verklaringen van verzoekster in haar e-mailbericht van 26 mei 2013, waarin zij zou hebben gelogen en onjuiste informatie zou hebben verstrekt, als hét wezenlijke tuchtfeit moeten worden beschouwd. De beroepscommissie stelt immers dat “het tuchtfeit [...] zich voltrok in [verzoeksters] verklaring van 26 mei 2013”.

De beroepscommissie gaat aldus – ten onrechte zo lijkt – voorbij aan de veelheid van tuchtfeiten die in het tuchtbesluit in aanmerking zijn genomen ter verantwoording van de opgelegde tuchtstraf van het ontslag van ambtswege: eensdeels feiten die te maken hebben met wat zich reeds tijdens de maanden augustus 2012 en september 2012 heeft afgespeeld, namelijk “leugenachtige verklaringen” aan de toenmalige voorzitter van het OCMW, een gebrek aan onafhankelijkheid ten aanzien van een toenmalig lid van de raad voor maatschappelijk welzijn, de betaling van een kost ten laste van dat raadslid met gelden van een rekening van een rusthuisbewoner die aan dat raadslid een schenking had gedaan en de niet-opneming van die schenking in het financieel verslag aan het bijzonder comité voor de sociale dienst, en anderdeels een feit dat zich pas op 26 mei 2013 heeft voltrokken, namelijk “leugenachtige verklaringen” aan de huidige voorzitter van het OCMW.

23.1. Wat de eerstgenoemde feiten betreft, lijkt met verzoekster op basis van de stukken van het dossier te moeten worden vastgesteld dat de informatie die zij in haar schriftelijke verklaring van 26 mei 2013 aan de huidige voorzitter van het OCMW heeft verstrekt, wezenlijk dezelfde is als deze waarover de vorige voorzitter van het OCMW reeds in het najaar van 2012 beschikte.

Die vaststelling lijkt niet betwist, temeer nu in de overwegingen van het tuchtbesluit, waarnaar de bestreden beslissing verwijst, wordt gesteld dat “de Raad meent dat mevrouw Marion Huibrechts, net zoals in haar mailberichten van mei 2013 aan mevrouw [V. V. P.], de huidige voorzitter van het OCMW, ook de vorige voorzitter van het OCMW om de tuin heeft willen leiden door incorrecte informatie te verschaffen over haar eigen aandeel in de schenking van [R. P.] aan [M. V. T.]”.

Weliswaar stelt de tussenkomende partij terecht dat leugens die tuchtfeiten camoufleren niet kunnen leiden tot de verjaring van die tuchtfeiten. Het lijkt evenwel anders wanneer die beweerde leugens van meet af aan zichtbaar zijn of zouden moeten zijn en een nader onderzoek kunnen wettigen. In dat geval kunnen de voor tuchtvervolging in aanmerking komende feiten bij het aanvanke-lijk uitblijven van een dergelijk onderzoek niet van verjaring gevrijwaard blijven louter door het vragen van een nieuwe verklaring aan het betrokken personeelslid.

23.2. Overeenkomstig artikel 129, § 1, van het OCMW-decreet kan de tuchtoverheid geen tuchtrechtelijke vervolging meer instellen na verloop van een termijn van zes maanden na de vaststelling of de kennisname door de tuchtoverheid van de daarvoor in aanmerking komende feiten.

Die verjaringstermijn vangt aan zodra enig orgaan waaraan de wet de bevoegdheid heeft opgedragen een tuchtstraf op te leggen, de tuchtrechtelijk strafbare misdrijving vaststelt of ervan in kennis wordt gesteld. Op het eerste gezicht volstaat het te dezen dat de voorzitter van de raad voor maatschappelijk welzijn kennis neemt van de in aanmerking komende feiten opdat de verjarings-

termijn zou aanvangen. De omstandigheid dat de voorzitter die kennis heeft van die feiten, wordt opgevolgd door een andere voorzitter, lijkt in beginsel geen beletsel te vormen voor de toepassing van de voormelde regel, aangezien laatstgenoemde de functie van eerstgenoemde voortzet.

Voorts kunnen feiten slechts nuttig in een tuchtprocedure worden aangewend zodra de tuchtoverheid over voldoende bewijskrachtige gegevens beschikt. Aldus wordt vermeden dat al te lichtzinnig, louter op basis van geruchten, speculaties of onzekere gegevens, een tuchtvervolging wordt aangevat.

De verjaringstermijn strekt ertoe te voorkomen dat de tuchtoverheid eindeloos blijft twijfelen aan de opportuniteit van een tuchtvervolging of het instellen ervan blijft uitstellen tot het haar schikt. De tuchtoverheid dient daarover een beslissing te nemen en desgevallend de tuchtvervolging te beginnen vooraleer de voormelde termijn van zes maanden verstreken is nadat de feiten door haar werden vastgesteld of, indien zij er niet bij was, nadat zij er kennis van nam.

De Raad van State vermag in het kader van het bij hem ingestelde annulatieberoep of de bijbehorende vordering tot schorsing na te gaan of de tuchtoverheid in redelijkheid de gepaste initiatieven heeft genomen om klaarheid in de zaak te brengen.

23.3. In het verslag van het gesprek van de tuchtonderzoeker met A. S., de vorige voorzitter van het OCMW, kan het volgende worden gelezen:

“Aan de ontvanger is in september 2012 gevraagd om alle dossiers waar het OCMW toen optrad als financieel beheerder op het bijzonder comité van 17 september 2012 te brengen en toe te lichten. Het ging in totaal om 3 dossiers waaronder het dossier [R. P.]. Uit de toelichting van mevrouw Huibrechts

Vraag tot aanpassing [...] door [A. S.] [...]: ‘Aan de ontvanger is in september gevraagd om een financieel verslag voor te leggen aan het bijzonder comité sociale dienst van 17 september 2012 m.b.t. de dossiers van residenten die over voldoende financiële middelen beschikken en waar de ontvanger optreedt als financieel beheerder. Het ging in totaal over 3 dossiers, waaronder het dossier [R. P.]. Uit het financieel verslag van mevrouw

Huibrechts....' bleek dat de heer [R. P.] een behoorlijk grote beleggingsportefeuille bezat, naast onroerend goed, zijnde een woning en 2 garages. Op basis hiervan besliste het bijzonder comité dat de heer [R. P.] op een eenpersoonskamer mocht verblijven, dat er een hypotheek moest genomen worden op de gezinswoning en een volmacht op de beleggingsportefeuille.

[A. S.] verklaart verder dat zij Marion Huibrechts dienvolgens op de hoogte bracht van de beslissing van het bijzonder comité. Marion Huibrechts was immers zelf niet aanwezig op het bijzonder comité van 17/09/2012.

Tijdens het gesprek deelde Marion Huibrechts aan [A. S.] echter mee dat er geen volmacht op de beleggingsportefeuille meer kon genomen worden, aangezien de portefeuille was geschonken aan de heer [M. V. T.], toenmalig raadslid van het OCMW.

[A. S.] vroeg Marion Huibrechts om toelichting omdat de vermelding van de schenking ontbrak op het financieel verslag dat Marion Huibrechts had voorgelegd over dit dossier. Marion Huibrechts verklaarde daarop dat dit niet hoefde, daar de gelden pas voor [M. V. T.] beschikbaar zouden zijn bij het overlijden van de heer [R. P.] en dat de gelden nog steeds recupereerbaar waren. Marion Huibrechts gaf hiermee aan mevrouw [A. S.] de indruk dat er geen probleem was.

Marion Huibrechts verklaarde, tijdens hetzelfde gesprek aan [A. S.] dat zij pas bij het openen van de omslag, afkomstig van notaris [E. D. B.], welke kopie bevatte van de notariële schenkingsakte ontdekt had dat zij was aangeduid als gevolmachtigde voor de heer [M. V. T.]. Marion Huibrechts heeft verklaard aan [A. S.] dat zij absoluut niet eerder op de hoogte was van een volmacht en dat ze vragen had bij het optreden van [M. V. T.]. Marion Huibrechts vertelde [A. S.] ook dat zij slechts op 17 augustus 2012, bij het verlijden van het testament te weten was gekomen dat tegelijkertijd ook de akte van schenking zou worden verleden. Marion Huibrechts verklaarde, nog steeds in hetzelfde gesprek, aan mevrouw [A. S.] dat ze derhalve voor 17 augustus 2012 er niet van op de hoogte was dat de beleggingsportefeuille zou geschonken worden aan de heer [M. V. T.].

[A. S.] verklaart (tijdens het gesprek van heden met [S. C.]) dat Marion Huibrechts tijdens hun gesprek heel verbouwereerd en geëmotioneerd was en duidelijk stelde dat deze zaak helemaal niet gelopen was zoals zij dit voor ogen had gehad. Marion Huibrechts deelde aan [A. S.] nog mee dat zij op 17 augustus 2012 enkel aanwezig was op vraag van [R. P.] om hem bij te staan bij het ondertekenen van de akte.

[A. S.] bevestigt dat zij naar aanleiding van de beslissing van het bijzonder comité naar Marion Huibrechts gestapt is en dat Marion Huibrechts haar dan pas heeft gesproken over de akte en de rol die zij daarin speelde.

[S. C.] vraagt [A. S.]: 'U kreeg kennis van het feit dat Marion opgetreden was als gevolmachtigde bij de schenking ten voordele van [M. V. T.]. Wat is er dan gebeurd?'

[A. S.] verklaart dat zij geen enkele reden had om aan de verklaring van Marion Huibrechts te twijfelen.

Daarna heeft zij het feit dat de schenking niet was opgenomen in het financieel verslag besproken met de OCMW-secretaris. De

OCMW-secretaris was immers niet aanwezig op het bijzonder comité van 17 september 2012.

[A. S.] verklaart dat zij en de OCMW-secretaris geen enkele reden hadden om te twifelen aan de oprechtheid van Marion Huibrechts in het dossier [R. P.]. De aandacht ging immers eerst en vooral uit naar het feit dat [R. P.] een zeer substantiële schenking had gedaan aan de heer [M. V. T.].

[A. S.] verklaart dat zij enkele weken later het dossier besproken heeft met de burgemeester [D. V. M.], omdat zij het opmerkelijk vond dat de portefeuille aan [M. V. T.] was geschonken. Zij heeft de burgemeester niet aangesproken over de rol van Marion Huibrechts. [A. S.] benadrukt dat zij er op dat moment van overtuigd was dat Marion Huibrechts haar de feiten (in het bijzonder wat haar eigen positie betreft) op correcte wijze had weergegeven. [A. S.] verklaart verder dat zij vanaf 01 januari 2013 geen OCMW-voorzitter meer is.”

23.4. Uit de verklaringen van de vorige voorzitter van het OCMW lijkt te kunnen worden afgeleid dat zij reeds in september 2012 ervan op de hoogte was dat verzoekster enerzijds voorhiel niet als gevolmachtigde in de schenking van R. P. aan M. V. T. te zijn opgetreden, maar dat anderzijds verzoeksters naam toch als volmachthouder in de schenkingsakte, een authentieke akte opgesteld door de notaris, een openbaar ambtenaar, werd vermeld.

Redelijkerwijze lijkt te moeten worden aangenomen dat op dat ogenblik bij de tuchtoverheid het vermoeden diende te ontstaan dat ofwel verzoekster niet de waarheid sprak met betrekking tot haar optreden, ofwel de notariële akte niet overeenstemde met de werkelijkheid. Een andere hypothese was op het eerste gezicht immers niet denkbaar.

Het is echter pas in mei 2013 dat, kennis hebbend van diezelfde gegevens, de huidige voorzitter van het OCMW zich uiteindelijk tot de notaris heeft gewend om deze contradictie uit te klaren.

In het tuchtbesluit waarnaar de bestreden beslissing verwijst, wordt weliswaar vermeld dat er voor de vorige voorzitter geen reden was om de rol van de financieel beheerder in twijfel te trekken en dat haar aandacht toen uitging naar het feit dat een belangrijke schenking werd gedaan door een resident aan een lid van de raad voor maatschappelijk welzijn. Dit lijkt evenwel niet te rechtvaar-

digen dat werd nagelaten toen reeds de voor de hand liggende onderzoeksverrichtingen te stellen, die in mei 2013 zo snel verduidelijking hebben gebracht.

23.5. Het eerste middel is dan ook ernstig voor zover het aanvoert dat de bestreden beslissing ten onrechte niet de verjaring heeft aangenomen van de in aanmerking genomen tuchtfeiten waarvan de voorzitter in september 2012 kennis heeft kunnen nemen.

24. Wat evenwel het in aanmerking genomen tuchtfeit van de “leugenachtige verklaringen” van 26 mei 2013 betreft, lijkt te moeten worden aangenomen dat dit feit – dat als zodanig losstaat van de hiervóór sub 23.5 bedoelde feiten – níét verjaard was toen op 18 juni 2013 tegen verzoekster de tuchtprocedure werd ingeleid. Dat een beoordeling van die verklaringen een toetsing zou impliceren aan de reeds verjaarde feiten doet daaraan geen afbreuk.

Uit niets blijkt evenwel dat de tuchtoverheid, die zoals gezegd verscheidene tuchtfeiten in aanmerking heeft genomen, deze “leugenachtige verklaringen” op zich als een voldoende verantwoording voor de opgelegde tuchtstraf van het ontslag van ambtswege heeft beschouwd. Het staat niet aan de beroepscommissie om in de plaats van de tuchtoverheid te oordelen dat dit het geval is.

25. Het eerste middel is in de aangegeven mate ernstig.

IX. Spoedeisendheid

Standpunt van de partijen

26. Verzoekster voert aan dat ingevolge de bestreden beslissing haar maandelijks netto-inkomen van 3391,45 euro wegvalt, zodat zij en haar partner moeten rondkomen met het inkomen van laatstgenoemde dat netto 2748,13 euro bedraagt, terwijl zij een vast bestedingsbedrag hebben van bijna 2100 euro per maand, waaronder de afbetaling van twee hypothecaire kredieten, namelijk één

voor de eigen woning en één – vanaf juni 2014 – voor een appartement en een studio in het kader van een nieuwbouwproject van een vastgoedfirma, waaraan wordt geparticipeerd op basis van een door de ouders van verzoekster geschonken woning.

Verzoekster stelt dat zij een werkloosheidsuitkering heeft aangevraagd, maar dat deze uitkering voorlopig werd geschorst in afwachting van een onderzoek naar de omstandigheden van het ontslag. Verzoekster voegt er nog aan toe dat zij 53 jaar oud is, zodat haar slaagkansen om op de arbeidsmarkt een nieuwe job te vinden uitermate gering zijn. Zij wijst er tevens op dat haar professionele verdiensten te situeren zijn in de publieke sector en dat elke toelichting van de omstandigheden van haar ontslag aan een potentiële nieuwe werkgever elke mogelijkheid op nieuw werk zal torpederen.

Voorts stelt verzoekster dat de tuchtsanctie van het ontslag van ambtswege stigmatiserend werkt. Ze komt er op neer dat zij hand- en spandiensten zou hebben verleend opdat een OCMW-cliënt een belangrijke financiële portefeuille zou wegschenken aan een OCMW-raadslid, terwijl de zaak voor de begunstigde zonder meer aanvaardbaar werd bevonden, maar de negatieve sfeervorming rond dit dossier, dat klaarblijkelijk politiek gevoelig ligt, helemaal op haar afstraalt omwille van de tuchtsanctie. Zij stelt dat zijzelf, haar echtgenote, ouders en schoonouders door vrienden en kennissen worden aangesproken en daarbij telkens moeten toegeven dat de beroepscommissie verzoeksters standpunt niet heeft willen volgen. Het gebeuren drukt eveneens op haar huwelijksleven. Naaste familieleden hebben zich uit het verenigingsleven teruggetrokken of dit beperkt.

Volgens verzoekster houdt de schorsing van de bestreden beslissing de mogelijkheid in dat zij aanspraak zal kunnen maken op een wederindiensttreding. Dat is van belang nu het financiële beheer van het OCMW zich in een fundamentele transitiefase bevindt. Vanaf 1 januari 2014 is een nieuw boekhoudsysteem van toepassing geworden.

Ten slotte wijst verzoekster erop dat zij diligent heeft gehandeld. Zo heeft zij getracht haar financieel nadeel te beperken door bezwaar aan te tekenen tegen de weigering van werkloosheidssteun. Zij diende bovendien op zoek te gaan naar een andere raadsman, die het omvangrijke dossier diende te bestuderen, maar zij heeft binnen de voorgeschreven termijn haar vordering ingediend.

27. De verwerende partijen antwoorden vooreerst dat het louter wegvallen van een deel van de beroepsinkomsten gedurende de procedure voor de Raad van State niet verantwoordt dat de zaak spoedeisend zou zijn. Dit geldt volgens hen des te meer wanneer, zoals in dit geval, voorafgaand aan de tuchtm maatregel een preventieve schorsing is opgelegd met volledig behoud van salaris. Bovendien maakt verzoekster op geen enkele wijze aannemelijk dat het inkomen van haar echtgenote, zonder andere personen ten laste, onvoldoende zou zijn om een normale levensstandaard aan te houden. Verzoekster behoudt overigens het stilzwijgen over de financiële reserves van het gezin die kunnen toelaten de duur van de procedure voor de Raad van State te overbruggen. Zij geeft weliswaar aan dat zij in de nabije toekomst een bijkomende financiële last zal moeten dragen van 663,59 euro per maand, maar evenzeer dat in de oplevering van de geplande werken reeds is voorzien in september 2014. Verzoekster zal het appartement en de studio kunnen verhuren waarvan zij op dat ogenblik eigenaar is en de huurinkomsten zullen in redelijkheid meer bedragen dan de last van de bijkomende hypotheeklening.

Volgens de verwerende partijen is het voor verzoekster bovendien niet onmogelijk nieuwe beroepsinkomsten te verwerven in afwachting van de uitkomst van het beroep tot nietigverklaring. In de regel ontvangt een bij tuchtm maatregel ontslagen ambtenaar wel degelijk een werkloosheidsuitkering in afwachting van het resultaat van het beroep bij de Raad van State, waarna de situatie opnieuw wordt geëvalueerd.

Voorts volgt het aangevoerde stigmatiserende karakter van het ontslag van ambtswege, aldus de verwerende partijen, uit de gedragingen die

aanleiding hebben gegeven tot het tuchtbesluit van het OCMW en niet uit de enige thans bestreden beslissing. Het bestaat daarenboven reeds sinds 19 september 2013, zodat niet valt in te zien om welke reden de zaak thans met spoedeisendheid moet worden behandeld nadat de volledige beroepstermijn is benut voor het indienen van het verzoekschrift. In elk geval blijft het beweerd stigmatiserende karakter bestaan, aangezien het tuchtbesluit niet het voorwerp uitmaakt van de voorliggende vordering. Verzoekster kan ook niet schermen met nadelen die anderen zouden ondervinden.

Volgens de verwerende partijen kan verzoekster op basis van het voorliggende verzoekschrift geen wederindienstneming verkrijgen. Het tuchtbesluit zelf maakt immers niet het voorwerp uit van de vordering. Voorts maakt verzoekster niet aannemelijk dat het gemis aan ervaring desgevallend niet kan worden ingehaald. In elk geval is het gebrek aan ervaring niet van aard om de zaak thans als spoedeisend te beschouwen. De behandeling van het beroep tot nietigverklaring duurt, ten slotte, één tot anderhalf jaar. De zaak wordt niet spoedeisend “doordat de verzoekende partij enkel nieuwe kansen op de arbeidsmarkt voor zichzelf ziet tussen een schorsingsarrest en een vernietigingsarrest”.

28. De tussenkomenende partij laat gelden dat het gedrag van verzoekster kennelijk onverenigbaar is met de spoedeisendheid waarop zij zich beroept. Het tuchtbesluit van 19 september 2013 werd op 27 september 2013 aan verzoekster betekend. Slechts op 26 oktober 2013 heeft zij tegen dit tuchtbesluit beroep aangetekend bij de beroepscommissie. De beslissing van deze commissie werd aan verzoekster betekend op 6 maart 2014. Slechts op 5 mei 2014 heeft verzoekster daartegen een beroep tot nietigverklaring en een vordering tot schorsing ingesteld bij de Raad van State. Dat verzoekster 59 dagen heeft gewacht alvorens een administratief kort geding in te stellen, wordt door geen enkel feit verantwoord. Er is geen sprake van een nieuw feit dat zich pas na vijftig dagen zou hebben voorgedaan en dat enige hoogdringendheid zou hebben veroorzaakt welke voordien niet zou hebben bestaan.

Volgens de tussenkomende partij toont verzoekster bovendien niet aan dat zij de nodige inspanningen heeft geleverd om een andere job te vinden en heeft zij haar financiële situatie enkel en alleen aan zichzelf te danken. Verzoekster wist reeds op 6 januari 2014 dat zij geen werkloosheidssteun zou ontvangen. Er valt niet in te zien waarom verzoekster na de betekening van de bestreden beslissing dan nog zo lang heeft gewacht om een vordering tot schorsing in te stellen. Ook al omvat het dossier inderdaad nogal wat stukken, dit verantwoordt niet dat bijna 59 dagen nodig zouden zijn geweest om het te bestuderen en een verzoekschrift op te stellen.

De tussenkomende partij benadrukt voorts dat de door verzoekster gebruikte (negatieve) terminologie geen grondslag vindt in de bestreden beslissing en geheel voor rekening van verzoekster is. Ze gaat bovendien voorbij aan de kern van de zaak, namelijk het mandaat van verzoekster om op te treden als gevolmachtigde van de begunstigde en de communicatie die verzoekster daarover heeft gevoerd.

De tussenkomende partij wijst erop dat het slechts mogelijk is dat derden informeren naar de stand van de zaak doordat verzoekster zelf die personen daarvan heeft ingelicht. Verzoekster heeft de door haar geschetste problemen dan ook zelf veroorzaakt. Daarbij komt nog dat de tussenkomende partij zich in deze zaak zeer discreet en terughoudend heeft opgesteld: zij heeft op geen enkel ogenblik de pers ingeschakeld en heeft het personeel steeds tot discretie opgeroepen. Verzoekster zelf zag dit echter anders en liet niet na iedereen in kennis te stellen van de tuchtprocedure en het resultaat daarvan. Zij bewijst ook niet dat zij ingevolge de bestreden beslissing het lokale verenigingsleven verlaten zou hebben.

Volgens de tussenkomende partij gaat verzoekster er ten slotte aan voorbij dat indien de bestreden beslissing zou worden geschorst, dit niet de schorsing van de tuchtsanctie inhoudt.

Beoordeling

29. Zoals *sub* 14 hiervóór in herinnering is gebracht, kan krachtens artikel 17, § 1, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State de schorsing van de tenuitvoerlegging slechts worden bevolen indien, onder meer, “de zaak te spoedeisend is voor een behandeling ervan in een beroep tot nietigverklaring”.

In de parlementaire voorbereiding van de voormelde wettelijke bepaling is te lezen dat “[d]e spoedeisendheid zal worden vastgesteld wanneer de verzoeker het resultaat van [de] procedure [ten gronde] niet kan afwachten om zijn beslissing te verkrijgen, op straffe zich in een toestand te bevinden met onherroepelijke schadelijke gevolgen” (memorie van toelichting, *Parl.St.* Senaat 2012-13, nr. 5-2277/1, 13).

30. Bij de bestreden beslissing wordt verzoeksters administratief beroep tegen het tuchtbesluit van 19 september 2013 van de raad voor maatschappelijk welzijn van het OCMW van Kapellen waarbij haar de tuchtstraf van het ontslag van ambtswege wordt opgelegd wegens ernstige tekortkomingen aan haar beroepsplichten, ongegrond bevonden, waardoor deze tuchtsanctie “definitief” wordt.

De opgelegde tuchtstraf van het ontslag van ambtswege heeft voor verzoekster vanzelfsprekend ingrijpende gevolgen, zowel op materieel als op moreel vlak. Het kan bezwaarlijk worden betwist dat het volledig wegvallen van verzoeksters maandelijks beroepsinkomen op een wezenlijke wijze haar levensstandaard en deze van haar gezin aantast. Bovendien berokkent de bestreden beslissing verzoekster onmiskenbaar een morele schandvlek en imagoschade die onherroepelijk dreigen te worden indien zij zou dienen te wachten op een uitspraak van de Raad van State over haar beroep tot nietigverklaring. Hetzelfde geldt evenzeer voor de reclasseringsproblemen waarmee verzoekster ingevolge de bestreden beslissing zal worden geconfronteerd.

De vaststelling dat voor verzoekster onherroepelijke schade op moreel vlak en op het vlak van haar reclassering kan zijn opgetreden wanneer het resultaat van de procedure ten gronde voor de Raad van State zou moeten worden afgewacht, volstaat om te besluiten dat in dit geval aan de voorwaarde van de spoedeisendheid is voldaan.

31. De omstandigheid dat verzoekster het tuchtbesluit van de raad voor maatschappelijk welzijn van 19 september 2013 niet heeft aangevochten, doet daaraan geen afbreuk, aangezien – nog daargelaten de vraag of zij dat tuchtbesluit rechtstreeks tot voorwerp van een annulatieberoep bij de Raad van State zou kunnen maken – een schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing tot gevolg heeft dat deze beslissing voor de toekomst – alvast tot de uitspraak over het beroep tot nietigverklaring – geen rechtseffect meer heeft, óók niet het effect dat aan de schorsing van het tuchtbesluit ingevolge het instellen van het administratief beroep, waarin is voorzien door artikel 138 van het OCMW-decreet, een einde is gekomen.

Een schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing zou dus, anders dan de verwerende partijen en de tussenkomende partij voorhouden, wel degelijk met zich meebrengen dat verzoekster haar ambt opnieuw kan opnemen.

X. Slotsom

32. Er is bijgevolg voldaan aan de voorwaarden gesteld in artikel 17, § 1, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State die cumulatief vervuld moeten zijn wil een vordering tot schorsing worden toegewezen.

XI. Belangenafweging

Standpunt van de tussenkomende partij

33. De tussenkomende partij vraagt dat de Raad van State, indien hij van oordeel zou zijn dat de voorwaarden voor het bevelen van de schorsing vervuld zijn, een belangenafweging zou doen met toepassing van artikel 17, § 2, tweede lid, van zijn gecoördineerde wetten.

Zij betoogt dat een terugkeer van verzoekster naar het OCMW van Kapellen het algemeen belang zeer ernstig zou schaden. Zo is volgens haar “een OCMW onwerkbaar als de voorzitter, maar niet alleen de voorzitter, niet meer kan vertrouwen op de financieel beheerder”. Voorts zou er “als verzoekende partij straffeloos zou blijven [na] heel haar palmares van ernstige tuchtfeiten, [...] automatisch een normenloosheid ontstaan, minstens, bij enkele leden van het personeel” en “zou men de idee kunnen opvatten dat ongeveer alles straffeloos gepermitteerd is”.

De tussenkomende partij besluit dat de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing nadelen zou genereren die in haren hoofde en ten aanzien van het algemeen belang onevenredig zwaarder zouden wegen dan de voordelen.

Beoordeling

34. Luidens artikel 17, § 2, tweede lid, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State houdt de afdeling Bestuursrechtspraak op verzoek van de verwerende of de tussenkomende partij rekening met de vermoedelijke gevolgen van de schorsing van de tenuitvoerlegging voor alle belangen die kunnen worden geschonden, alsook met het openbaar belang, en kan zij besluiten de schorsing niet te bevelen indien de nadelige gevolgen ervan op een kennelijk onevenredige wijze zwaarder wegen dan de voordelen.

35. Zoals *sub* 31 is uiteengezet, heeft een schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing tot gevolg dat deze beslissing voor de toekomst voorlopig geen rechtseffect meer heeft, óók niet het effect dat aan de schorsing van het tuchtbesluit waarin is voorzien door artikel 138 van het OCMW-decreet een einde is gekomen. Die schorsing zal derhalve opnieuw uitwerking hebben, waardoor verzoekster haar functie opnieuw zal kunnen opnemen.

Dit lijkt evenwel niet uit te sluiten dat indien de tussenkommende partij van oordeel zou zijn dat de voorwaarden voor een preventieve schorsing van verzoekster vervuld zijn, zij alsnog een middel heeft om de door haar met het algemeen belang onverenigbaar geachte aanwezigheid van verzoekster op het werk te voorkomen.

Daarnaast moet erop worden gewezen dat de wedertewerkstelling van verzoekster niet impliceert dat de tussenkommende partij niet zou beschikken over de geëigende middelen, waaronder orde- en tuchtmaatregelen, om op te treden tegen eventuele tekortkomingen van verzoekster aan haar beroepslichten.

Hetzelfde kan worden gezegd met betrekking tot de mogelijkheid van de tussenkommende partij om op te treden tegen ongeoorloofd gedrag van andere personeelsleden dat zou voortspuiten uit de eventuele opvatting “dat ongeveer alles straffeloos gepermitteerd is”.

36. Bijgevolg voert de tussenkommende partij geen omstandigheden aan die ervan kunnen overtuigen dat de nadelige gevolgen van de bevolen schorsing in dit geval op een kennelijk onevenredige wijze zwaarder wegen dan de voordelen.

XII. Kosten

37. Wat de respectieve vraag van verzoekster en van de verwerende partijen betreft om de kosten van de vordering, met inbegrip van een rechtsplegingsvergoeding ten bedrage van 840 euro, ten laste van de andere partij te leggen, zij eraan herinnerd dat de bijdrage in de betaling van de kosten, inbegrepen de rechtsplegingsvergoeding, wordt bepaald in het arrest waarin uitspraak wordt gedaan over het beroep tot nietigverklaring.

BESLISSING

1. Het verzoek van het openbaar centrum voor maatschappelijk welzijn van Kapellen tot tussenkomst in het administratief kort geding wordt ingewilligd.

2. De Raad van State beveelt de schorsing van de tenuitvoerlegging van de beslissing van 6 maart 2014 van de Beroepscommissie voor tuchtzaken waarbij het beroep van Marion Huibrechts tegen het besluit van 19 september 2013 van de raad voor maatschappelijk welzijn van het openbaar centrum voor maatschappelijk welzijn van Kapellen houdende haar ontslag van ambtswege bij tuchtmaatregel, ongegrond wordt bevonden.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van 12 maart 2015,
door de Raad van State, IXe kamer, samengesteld uit:

Bert Thys,	staatsraad, waarnemend voorzitter,
bijgestaan door	
Tiny Temmerman,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Tiny Temmerman

Bert Thys